

Sygn. akt II CSK 509/18

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa "C." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji
z siedzibą W.

przeciwko [...] Bank [...] Spółce Akcyjnej

z siedzibą w W.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 kwietnia 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

zmienionego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 czerwca 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 7.500 (siedem tysięcy pięćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

W skardze kasacyjnej wniesionej przez stronę pozwaną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 kwietnia 2018 r. wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty został na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W jego uzasadnieniu strona skarżąca wskazała na „występowanie istotnych zagadnień prawnych w postaci: wykładni art. 58 § 2 k.c., wykładni art. 353¹ w związku z art. 388 k.c. i 58 § 2 k.c., wykładni art. 398²⁰ k.p.c.”.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (zob. postanowienie SN z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, IC BSN 2009, nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencki, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej

sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Przedstawienie istotnego zagadnienia prawnego wymaga precyzyjnego sformułowania poprzez wskazanie przepisu prawa materialnego lub procesowego, z którym jest związane, i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Szczegółowa analiza skargi usprawiedliwia stwierdzenie, że przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego nie została spełniona. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym skonstruowanie zagadnienia prawnego następuje przez przedstawienie pytań „do rozstrzygnięcia” to znaczy pytań, których konstrukcja powoduje, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego dokonywane jest przez wybór towarzyszącej mu odpowiedzi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CZP 2/00, OSNC z 2000 r., nr 11, poz. 200). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono argumentów, które świadczyłyby o możliwości rozbieżnego interpretowania zastosowanych w sprawie przepisów. Zawarty w skardze wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania w istocie sprowadzony został do zarzutu naruszenia art. 398²⁰ k.p.c. Okoliczność, że Sąd Apelacyjny, wykluczając możliwość skorzystania przez stronę powodową z uprawnień przewidzianych w art. 88 k.c. „poszedł dalej” i zastosował art. 58 § 2 k.c., nie może oznaczać naruszenia art. 398²⁰ k.p.c. - co Sąd Najwyższy z konieczności ograniczonej zakresem kognicji w ramach tzw. „przedsądu” - stwierdza, bez bliższych rozważań w tym przedmiocie.

Twierdzenie o występowaniu w sprawie „istotnych zagadnień prawnych w postaci wykładni” powołanych w skardze przepisów prawa materialnego nie może stanowić uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Przesłanka przewidziana w art. 398⁹ pkt 1 k.p.c. nie polega bowiem na „wykładni przepisów”. Z tych względów nie było podstaw do przyjęcia, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne w przywołanym rozumieniu oraz konieczności kolejnego po raz trzeci przyjęcia przez Sąd Najwyższy skargi do merytorycznego rozpoznania.

Z przytoczonych względów orzeczono, jak w pkt 1 sentencji postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Na wniosek powódki zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł w pkt 2 sentencji postanowienia o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 i art. 99 w zw. z art. 108 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 8 w zw. z 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).